

համենալ հայ լրագրութեան յառաջադիմութիւնը. և փափաքելի էր որ իրական ըլլար այդ յառաջադիմութիւնը, որ միայն ինքը բարձմանարվով չապացուցուիր, այլ աննաց բովանդակած ընտիր յօդուածներովն: Եթէ հայ հրապարակազրութիւնը բաղդատենք զիսին կես: Իր տարինք ըստու որ մեր Հաւածատ քննութեամբ միայն լեզուի մաքութեան առաւելութիւն մը պիտի գտննենք և ուրիշ ոչ ինչ: Մինք հակադիմութեան չենք ձգուած, այլ միշտ զիս ուղղութեան մը զետեած ենք. եթէ օրագրութեան էջերը քըննենք, պիտի տեսնենք միօրինակ ուղղութիւն մը՝ գրեթէ ամէն լրագրաց մէջ: Ամեն հետաքրքրական կարծուած նիթին աղդային քրնիկն է, այսինքն պատրարքարանի և իւր թեսներու օրագրութիւնը. Հայարնակ գաւառներու վրայ յօդուածներ և նամակներ կը հրատարակուին առանց ընթերցողին հետաքրքրութիւնը շարժելու: Այսեւէրի մէջ, թէեն ոչ տաէպ, բայց երրեմն կ'երեւին տասնյատական յօդուածներ, որիստ կարեւոր են մեր ազգին համար. Սակայն ժրագոռով մը սկսան լրոյ տեսնել, իսկ ներկայիս կ'ընարէ քաղաքական լորց շնանակին մէջ ամփոփուիլ: Բնդանդին և Սշակ հեղինակութիւն ունին, վասն զի զրական ասպարեցին մէջ մշակուած զեղինակներ են անսոնց գործիչները: Կը լսենք որ Պոլսոյ մէջ Լոյս, Մայիս, Հանրապետուակ՝ այդ հին անտեսներու ներքեւ՝ նորու ուղղութեամբ մասնագէտ թերթեր լոյս կը տեսնեն, բայց ատոննց մասին ոչինչ չենք լրնակ խօսիլ, քանի որ զանոնք չենք տեսած: Մասնագիտութիւնը մեր մէջ միշտ մասնուկ մեաց, վասն զի ժողովուր մասնագէտ թերթերը չկրցաւ ապրեցնել. ու այդ թերթերն այ մէջ կարեւոր են, ատոնք մեր ընտցեալ զրականութիւնը պիտի յուղեն ու պիտի կենդանացընեն:

Հ. Ս. ԵՐԵՄ.

ԲԱՆԱՍԵՐ. — Խռամսիայ բանափրանին կամ համեցւ: Գինն է 20 ֆր. - Հասցէ՝ M. BASMADJIAN. (112. B-d. Rochechouart) PARIS

ՄՈՒՐՃ — Կը խօսի ազգագրակամ, հասարակակամ, քաղաքակամ պիթոց վրաց: Խնդրակիր Անձնական Արարագուածութեամբ: — Գիլօ՛ է տարեկամ 30 ֆր.:

Հասցէ TIFLIS, Rédaction de la revue MURTCI,

ՄԱԳՆԻՍԻԱԿԱՆ ՔՈՒՆ

HYPERNOTISME

(Տուր. տիս էջ 565, 1899)

Բ

ՅՈՅՑՆԻ է թէ առ այժմ բարոյական տեսակէտով չեմ հարցըներ՝ թէ արդիօք Մագնիսական բնոյ գործազրութիւնն կամ գործածութիւնն օրինակո՞ է և կամ թոյլ տուեալ: Վասն զի այդ ժանրը ինդրոյ լուծումն պիտի տրուի մատենիս վերջին մասին մէջ: Ուրեմն պարզապէս կը ինդրուի հոսք թէ արդիօք արուեստական կոչուած բռնը յառաջ բերելու համար՝ ցարդ մեր նշանակած միջոցներն ազգու են կ զօրաւորք՝ զանոնց որ և է գործազրութիւն համար:

Եթէ ո՞ր և է մարդ, գէթ միաձեռանի, կրնայ հրացանի հարուած մը արձակել, ծնձայ զարնել, լուսոյ ճառագայթը կամ ելեկարական հոսանքը ուղղել ինթակայի մը վրայ, փայլուն տոռիկայ մը օգոյ մէջ բռնել, արտօտից հայելին զարձնել, իրաւամբ կրնանը հաստատել՝ թէ ո՞ր և է մարդ կարող է չափով մը մազնիսութեամբ բնացընել: Զափով մը կ'ըսենք. վասն զի եթէ մազնիս սացուցիլ մը վերոյիշեալ միջոցներուն սոսկ մերենական ազգեցութեան միայն կապուելով չուզենայ այս ազգեցութիւնը զօրացընել թելազրութեամբք, թուի թէ շատ ուկաւ մարդիկ պիտի կարենայ քնացընել: Որովհետեւ թելազրութիւնն, թէպէտ և մազնիսական բնոյ միակ ազգակն չհամարուի, այսու հանդերձ ամենամեծ կարեւորութիւնն ունի, և ամէն որ կ'ընդունի՞ որ առանց այդ թելազրութեան՝ միւս ո՞ր և է միջոցներն յոյժ սահմանափակ զօրութիւն ունին: Եւ ճար-

տար թեւադրիչ (suggestioniste) չեղողն՝ չի կրնար ըլլալ ճշմարիտ մագնիսացոցիչ։

Իսկ քաջ և ճարտար թելազրիչ ըլլալու համար շատ յատկութիւններ կը պահանձուին՝ զորս միանգամայն անձի մը վրայ գտնեն յոյժ դժուռաբին է։

Եթէ յիրափ, որպէս զի թելազրութիւն մը իրովին յաջող արզինց ունենայ՝ հարկ է նաև, ինչպէս կ' ըսէ Պէրնհայմ, «որալ միտբըր», այսինքն երեւակայութիւնը բայց երեւակայութիւնն ալ զիւրբրմանելի թոշուն մը չէ, որուն թեւերը կապել շատ զիւրին չէ։

Զարկ է որ քնոյ պատկերն կամ զաղագիրն սաստկապէս յուզուի և արթնայ երեւակայութեան մէջ, այսպէս որ ուրիշ որ և իցը իրաց պատկերներն չնուրին և միայն քնոյ պատկերն իրեն մէջ կեղոսնացնէ և ընկղմէ բոլոր հոգեկան զօրութիւնը, և յիշողութիւնն ու միտբն շըրուեն այս այդ պատկերը, իսկ կամքն ալ՝ ոչ յայանի և ոչ զաղանի կերպով ընդդիմանայ անոր։ Այդ շատ մեծ ճարտարութիւն կարեւոր է՝ քնոյ այս պատկերը այզպիսի վիճակի մէջ հաստատելու համար՝ այսպէս որ ամէն բանի վրայ ինցն միայն իշխէ։ Հետաւարտար ցաջ մագնիսացոցիչ մը պէտք է ըլլայ միանգամայն քաջ հոգեխօս, որ լաւ նանշնայ երեւակայութիւնն էսթիւնը և թէ ինչ բան կրնայ իրեն զրաւել նոյն երեւակայութիւնը, կամ զայն յուղել կամ հանգանացնել։ Հարկ է զարձեալ ճանշնայ մագնիսացոցիչն՝ երեւակայութեան կրած պազեցութիւնները հոգւյն ուրիշ կարողութիւններէն կամ անոնց վրայ իրեն ըրած ազգեցութիւնները։

Սակայն սոսկ վերացական, թէվէտ այն խոր և ճիշդ ալ ըլլայ, հոգեքանական փետութիւն մը չի բաւեր։ Վասն զի, մագնիսացոցիչն՝ վերացական մարզու վրայ չի ներզործեր, այլ անհամաներու վրայ՝ որոց բնաւորութիւնն, բարեխամանութիւնն, կրթութիւնն, բարյական վիճակն, ընկերական պայմանն, զործերն, զաղմոններն, մտածութեան և զգացման կերպերն յանհուն կը տարրերին յիրերաց։ Ուստի հարկ է ճան-

նալ՝ թէ իրացանչիւր անհամա ինչ բանով կը կազմուի և ինչպէս ուրիշ մը կը զանազանուի, պէտք է որ մագնիսացոցիչն հմայէ իւր դիմաց զանուոզ անձին հոգին, ըմբռնէ անոր երեւակայութեան զիւրամատչելի կողմը, և ապահով կերպով իմանայ՝ թէ ինչ կերպով, որ մամանակ և ըղեղին որ մասին մէջ տողորելու և ցնածին զազաբարը կամ պատկերը, որպէս զի կարենայ այլ պատկերն ըստ կարի փութութ և լավացոյն կերպով իշխել երեւակայութեան մէջ ամէն բանի վրայ և վայրիենի մէջ անզպայացընել զամնայն ինչ։ — Այդ այս ամէն բանի համար որչափ պայծառ տեսութիւն կարեւոր է, որչափ նուրբ դիտողութիւն և ինչպիսի զիւրաչարութիւնն հոգույ կը պահանջաւին։ Անոր համար Պէրնհայմ՝ իւր առ ֆօրէլ Ցիւրիի մտաց բժշկութեան զիւսուն սուուցիչն թղթոյն մէջ այսպէս կը գրէր։ «Թելազրութեան մէջ յաջողելու համար մի միակ կարեւոր է լաւ ներշնչուած ըլլալ։ Հարկ է զանել այն կետը՝ որով կարելի է հասնի ենթակային թելազրելի մասին¹»։ Այս բայց պէտք և նաև ներշնչուած ըլլալ և զանել այդ կարեւոր կէտը։

Պէրնհայմ՝ այս վերոյիշեալ տողերու մէջ կ' ակնարկէ այն գէպը՝ յորում նա ներշնչուած էր, և է հետեւեան։ Ալզագագր փիւզցիի մը եկաւ ինչպես իրմէ՛ որ վինցը բժշկէ եկած և ստամբրսի ցաւերէն։ Չկրցաւ նա ցնացնէն զգեղացին, ինչպէս նաև կանեաւ կիւզու չէր յաջողած։ Յետ կրկին անօգաւա փրձերու, ըստ զիւրացւուն։ «Քնացեր ես կամ ոչ, նոյն բանն է. — Հիմաստամբրց և կուրքը կը մագնիսացընեմ, որով ցաւերդ կը զադրին»։ Յիրափ, ցաւերն մի քանի վայրկենի մէջ կը զադրին, բայց իրիկուան կը վերապանան։ Դարձեալ կը մագնիսացըն երիրորդ օրն, և զարձեալ կը յալողի, թէվէտ և զես եւս անկատար կերպով։ Իսկ երրորդ օրն, ոչ միայն ցաւերը կը փարատէ մագնիսութեամբ, այլ նաև նոր քնոյ մէջ անզպայեալ կը ձգէ հիւանդ զիւրացին², Պէրնհայմ «ներշնչուած էր»։

Քանի՞ց այդ ներշնչման կը կարօտին մազնիսացընողք: ԱՌշամ անզամ բնանալի ենթականերն տագնապեցուցեր ազշեցուցեր են զիրենք մազնիսացընողերը: Անվտահովթին մը, յանկարծական ժամ մը, երեւակայութինը սեւեղելու անհարութինն, անրացարերի ջղային յուզումը մը կը բաւեն մազնիսացուցիչը տագնապի մէջ ձգելու համար: Հարկ է նախադուակի հրանդ ենթակային յուզմանց պատճառը՝ զոր սայաճախ նարտարութեամբ կը ծածէի: Մթոր հորի նշանաւոր բնացուցիչն վէճթէրշղառան կը պատմէ թէ որ մը ուզելով բնացընել մարդ մը զոր սովորաբար կը խնամէր, շյածողեցաւ բնացընել, թէպէս և նոյն մարդն դիրաւ կը բնանար, մահաւանդ թէ լաւ քնաշրջիկ մ'էր: Միով բանին, հանգրծ ամէն ջանքան չկրցաւ բնացընել զինըը՝ մինչեւ որ վէճթէրշղառան իմացաւ հետեւեալ խափանիչ պատճառը: Հիւանդն զանձապետ էր վաճառատան մը. արդ թէ և կ'ուզէր բնանալ, բայց յանկարծ երկայն բնանալու և մամանակին իւր հաշուեսկանին չհասնելու երկիւզն վրան կը տիրէր և զինըը, հակառակ իւր ըլձից, արթուն կը բանէր: Հարկ էր նախագուշակի հրանդին մտաց այս զրազումը, և յետ միանզամ ըմբնակու զայն՝ ամէն միջոց բանցընելով է զայն փարտօնելու համար¹: Ուրեմն բնացընզին համար կարեւոր է մեծ աշլրջութեան հետ միանգամայն արթուութին մտաց: Այլ զետ ուրիշ բան ալ հարկաւոր է, այսինքն: «Մազնիսութեամբ բնացընզին պէտք է որ ունենայ հանդարա և լուրջ վստահութին, ապահովութին մը, եթէ կը տատամի կամ տարակուելու կերպ մը կը ցուցընէ, բնանալի ենթական եւս կրնայ իրեն տատամութեան հետեւիլ և հակա-թելազրական (contre-suggestive) ազգեցութիւն կրել, հետեւաբար չի բնանար: Եթէ կը բնացընզին ինընըը շատ նեղելու կերպ մ'ունենայ, և եթէ իւր ենթական բնա-

ցընելու համար արին բրտուինք մտնէ, այն ատեն բնանալի ենթակային մէջ այդ զարդափարը կը սովորէ թէ բնացընելի զժուարին է. և որշափ բնացընողն կը յուզուի նոյնչափ ալ ենթական նուազ ազգեցութիւն կը կրէ²»:

Գորէկ եւս նոյն բանը կ'ուզէր բացատրել հետեւեալ խօսքերով. «Այսպիսի բաջ բնացընող նա է՝ որ լաւ զիտէ իւր բնացընելի ենթական համոզիկ իրեն մազնիսացուցիչ զօրութեան նկատմամբ, և սր կը յաջողի նոյն ենթակային սրտին մէջ մազնիսական բնոյ վրայ մեծ ուր մը ձգել: Այս մեծենանդն սկզն ու խանդ ի բնացընողն և ի բնանալին ամենակարեւոր ազգակ մ'է³»:

Քնացընզին համար վերջին յատկութիւնն է վերսպիշելոց հաւասար կարեւոր, համբերութիւնն: Համոզուիլ ուզողն թնձ կարողայ Պէրնչայմի յաջորդ տողերը, յիշերով որ մազնիսական բնոյ զործապութեան մէջ ոչ ոք կարող է իրեն ուսուցիչ ըլլալ: Արդ նա կը զրէ.

Ամանը արագապէս կ'իյնան ըիշ շատ խօր բնոյ մէջ. այլը կ'ընզպիմանան մազնիսացընողին. — Երբեմն կը յաջողիմ երկար տաեն ենթակային աշքերը փակելով, լուսթեան և անշարժութեան մէջ զնելով զինըը, շարունակարար խօսելով և կրկնելով նոյն խօսքերը. — Թմրութիւն, ընդարմացումն կը զգաւ. թեւերզ և սրունցզ սնչարժ են. աւասիկ արտեւանանցզ վրայ չերուութիւն կայ. Զղային զորութիւնն կը հանգարափ, այլ եւս կամք չոնիս, աշքերդ փակուած կը մնան. — այս լուզական կամ բառական թելազրութենէն մի բանի վայրիկեան եաբը, կը բաշեմ մատերու աշացը վրայէն, և աշքերն փակուած կը մնան:

Ամանը զետ աւելի ուժով կ'ընզպիմանան, միշտ մարզով զրաղած են, չեն կրնար թուզով իրենց զիրենց, մարերնին կը յոզինընեն, և կ'ըսեն թէ կարող չեն բնանալու:

1. Wetterstrand, der Hypnotismus, und seine Anwendung, etc., էջ 4:

2. Bernheim, Rapport lu au Premier Congrès international de l'hypnotisme, էջ 88:

3. Forel. նոյն մատեան. էջ 37:

Ալսոնց՝ հանդարառութիւն կը պատոիրեմ, և թմրութեան, անզգայութեան վրայ միայն կը խօսիմ. — «Ալյսափ միայն կը բաւէ, կը սեմ, արքասիք մ' առաջ բերելու համար։ Թիկաղութիւնն կրնայ առանց քնոյ ալ ազդու ըլլալ։ Անշարժ կեցիր և մ' ըլլար անհանգիստ»։ — Քնանալի ենթակային ոգույն այս վիճակին մէջ՝ չեմ ջանար որ ուզդադարական արքասիքներ առաջ բերեմ. վասն զի ու, պարզապէս մերած ըլլալով, միշտ արթուն և միշտ տրամադրեալ ըլլալով ինքնիբը զանելու, զիւրաւ կ'ելլէ մերութենէն...։ Սովորաբար երկրորդ կամ երրորդ փորձին կը յաջողիմ ստոյդ և բաւական խոր մազնիսական բռն յառաջ բերել¹։»

Արդ՝ Ամէն որ կրնայ ցնացընել — հարցման՝ կրնանց իրերեւ հետեւոնց մեր ցարդ ըստածին՝ պատասխանել այսպէս։ Հոգուի և մարթնով առողջ որ և է մարդ կրնայ ցնացընել մի ցանի ենթականեր՝ որ բատ պատշաճի տրամադրեալ ըլլան տո այդ, սովորաբար գործածուած մարմնական միջնցները գործադրելով։ Դարձեալ, եթէ ինաստուն, ողջամիտ և ազգու, միանցամայն իրեն վրայ վստահ մարդ մը զիտնայ թելազրել և ցնոյ պատեիրը կամ զաղափարը արինցընել ենթակային մէջ պիտի յաջողի շատ անզամ ցնացընել։ Հոպարակաց և սրճանոցաց մազնիսացուիչ ցնացընողներու կարգեն են անոնց՝ որ զիտուածով, ամենամեծ գտանցներով և վասներով, ինչպէս յետոյ պիտի տեսնենք, կը ցնացընեն ինեղն ենթակաները։ Իսկ ծշմարիտ ցնացընողաց թիւն ամենաուագ պիտի ըլլայ՝ ինչպէս որ սակաւաթիւն են հոգեբանական խորին զիտութիւն, զիտողական մեծ տաղանդ, մեծ աշալըջութիւն, մտաց արթնութիւն, ազգու կամք և յամենայն դէպս համբերութիւն ունեցող անձինց։

Գ.

Կրնայ ամենայն որ ցնանալ մազնիսաթեամբ։ — Անսնց՝ որ մազնիսական ցնոյ վրայ կը խօսին առանց զայն ուսումնասիւ-

րելու՝ կը համարին թէ մազնիսաթեամբ բնաւնալու համար հարկ է զայիին ըլլալ, տկար, անարին, ջիւանդու, և այն, և թէ կանայք որչափ զիւրութեամբ կը ցնանան, արք բնաւնին ունենար այդ զիւրութիւնը, կամ հազիւերեք՝ այն ալ զարտութազնեամբ մը։ Սա կային սոսկ սամկական զաղափար մ'է մազնիսական բռնը այսպէս սահմանափակելն։

Շաա նշանաւոր զիտանը ալ, որը ներկայ խնդրոյս մէջ իրաւամբ մեծահամբաւ հուշկուած են առ հասարակ, կը պնդեն՝ թէ ամենայն որ մատչելի չէ մազնիսական ցնոյ։ Կ'ընդունին եւս թէ ինչպէս կանայք՝ նոյնպէս արք կրնան զիւրութեամբ ցնանալ։ — բայց ըստ իրենց կարծեաց, ինչպէս ըսինց, ոչ ամենայն արք և ամենայն կանայք կրնան ցնանալ։ Արգանզախեղ (hystérie) ունեցողներն միայն ունին այս առանձնաշնորհամբիւնը։ Հետեւեալ բանաձեւին մէջ կը բովանդակուի իրենց գաղափարն։ «Ամէն արգանզախեղ ունեցողն ցնանալու յարմար չէ, բայց ցնանալու յարմար ենթական՝ արգանզախեղ ունի»։ — Շարբոյի և Սալվիթիկը նշանաւոր զարոցին կարծիքն է այր։

Բայց սրիշ հաւասարապէս նշանաւոր իմաստունը բոլորովին տարբեր կարծիք ունին։ Բաս ասոնց, մազնիսական բռնը՝ արգանզախեղի հետ յարաբերութիւն ամենեփն չունի, և գրեթէ առանց սահմանափակելու ներելի է ըսեխն թէ ամենայն մարդիկ կրնան մազնիսական ցնոյ ենթարկուիլ։ — Այս գիտոց մէջ ամենէն հուակաւորաց մին այսպէս կը բացատրէ իւր միաբը. «Ո՛ր և է առողջամիտ մարդ ի բնէ յարմար է ցնանալու այս կամ այն սատիճանով. և եթէ որ չարենայ ցոյց ենթարկուիլ՝ ասոր միակ պատճառ են անոր պատահական, անցողական հոգեկան մի ցանի տրամադրութիւն։

Մեր նպատակէն գուրս է տղիսաց կարծեաց վրայ զաղիին, ուստի վերոյիշեալ իմաստուոց կրիկն կարծեաց վրայ պիտի խօսինք յաջորդաբար։

Շարայարելի

Հ. Ս. Սարեան

1. De la suggestion, էջ 4.

2. Forel, Der Hygnotismus, էջ 35.